

אלנית מצננה

מורפולוגיה:

משתנה בהתאם לצבעי הסביבה, צבעה, אורך הממווצע של האילנית הוא כ-4 ס"מ בגוונים שונים. לאורך גופה של האילנית פס אפור-עד יקרק וצהבהב או חום מירוק של הזכר, עור תחת סנפרו. ואל צידי הבطن אל העיניים כהה מתחשך מאזור הנחיריים דק מתח וצחוב המשמש לקרקוור האופיני ובכך הוא נבדל מהנקבה. כמו כן הוא הזכר לרוב קטן מהנקבה. לאילנית ארוכות ודקotas יחסית, רגלייה הקדמיות קצרות ורגליה האחוריות ארוכות וחזקות יותר ומשמשות לקפיצה ולטיפוס. אצבעותיה של ובין אצבעות רגלייה האחוריות קרות האילנית דביקות ומותאמות לטיפוס על צמחים חלקי המקנה לה מיומנויות שחיה.

אורח חיים:

(ומכאן שמה), היא יורדת אל מקורות) האילנית היה במשך רוב זמנה על גבי עצים שעלה הקרקע בעיקר לצורכי רבייה המים. האילנית ניזונה מחרקים. היא מתרת אותם בזכות כושר ראייהמצוין וצדקה אותם בעזרת לשון ארוכה ודביקה בקדמת הפה. האילנית דוחשת את הטרפף לפיה הרחב בעזרת רגלייה הקידמיות, ובולעת אותו בעזרת לחץ פיזי הנוצר בעזרת גלגלי העיניים.לקרכורים בשעת החיזור, העור תחת סנפרו של הזכר מתנפח ומשמש כתיבת תהודה במקווי מים רדודים כאשר הזכר רמים הנשמעים למרחק רב. ההפריה מתהשת בתחרוף מהבק את הנקבה מעל גבה וכן הם שוחחים יחד במים. הנקבה מטילה גושי ביצים עטופות ריר דביק והזוכר מפריש תא זרע המפרים אותם. בזוכות הריר הדביק נדקקות הביצים לבנים וצמחיים במים. לאחר כשבועיים בזוכות הביצים ובמשך חודשיים-שלושה מתפתחים הראשניים במים. באביב הראשונים עוזבים את המים ומגיעים לגדירות לאחר שנה. האילנית היה כ-20 שנה.

Liron Goren

© Jiří Bohdal
www.NATURFOTO.cz

© Jiří Bohdal
www.NATURFOTO.cz

חפרית עין

חפרית עין, בעבר; **Pelobates syriacus;** שם מדעי(חפרית מצויה או קְרַפְּתָה חומה) מצב סיכון אזרוי. מ滿שחתת החפרתיים היא חסר זנב (החתול) שמהווה את גבול התפוצה הדרומי של המין בישראל.

פעילה לילית וניזונה [3], לשולנית חורף חפרית זו אובליגטורית הם יצורים מתקדמת בהליכה ודילוגים קטנים. הראשנים. ומחיפורושים מהלזונות חברתיים ואף צדים ביחיד על ידי הכאה בזנבותיהם בקרקע השולנית, פועלה המשחררת ארגניזמים קטנים אשר מהם ניזונים הראשונים. בתקופת הקיץ מתחפרת החפרית המצוייה באדמה.

טריטון הפסים:

מבנה:

מגיע עד ל- 10 מילימטר לאורך של כ-12 ס"מ, בעוד אורך גוףן של הנקבות גבוהים ס"מ. צבעו של טריטון הפסים הוא חום אפור, אדמדמה. צבע בטנים צהוב-כתום, ופס לבן (אשר העניק לטריטון הפסים את שמו) משתרע לאורך גופם. בדרך כלל מוקף הפס ישנו כתם בהיר המזכיר בפסים שחורים, ובאזור האוזניים.

התנהגות ותזונה:

במשך רוב ימות השנה טריטון הפסים נמצא מחוץ למים, על אדמה יבשה. ביציאתו הנפלט מעורו יוצר טריטון הפסים מעטה סביב גופו על ידי הקשתת ריר ממוקווי המים המעטה מבודד את הטריטון מהסביבה, מונע מהטריטון לאבד נזלים ועזר לו להסתגל לחיים על הקרקע. טריטון הפסים מסתתר בשעות היום בצל (נקיקים או תחת אבני) שימושה כחמייה טריטון הפסים נכנס למעין תרדרמת קיץ ופעל בלילה. במשך הקיץ חודשים.

ניזונים מבולי חיים זעירים. לקרה סוף הגדייה הם ניזונים בתחילת דרכם הראשונים אחרים. ביוםיהם כבוגרים אשר או ראשוני דו-חיים מטרף גדול יותר כמו זחלים יתושים הם לבגרות מינית. ומרכזות חיים חyi קרקע (לאחר סוף גילגולם) הם ניזונים מחרקים מגיעים בגיל שנתיים או שלוש, כאשר אורכם כשבועה סנטימטרים.

רבייה:

הגשימים הראשונים של אותה שנה, מתרחשת לאורך התקופה שבה גשמי היורה עונת ומוקוימים זעירים המקומיות) יוצרים שלוליות משתנה בהתאם לתכניות האקלים בהם. בעת בחגouis ושקעים טבעיים. טריטוני הפסים נמשכים למוקויים מהם אלו ומדווגים שבה שקעו, מי הגשימים שותפים את יציאת הטריטונים ממשורם ומתרדמת הקיץ המעיטה הקשיה שהפרישו הטריטוניים לפני תרדרמת הקיץ ומעוררים בטריטוניים. צבע הזכרים משתנה לאפור עם נקודות ירוקות ושחורות. השלת עור כרבולת קרומית ואפורה שעלייה פסים כהים מתפתחת על גבם מקודקוד הראש עד לסוף זנב (משמשת בתור קרום שחיה). באזורי השוקיים ובצד אצבעות הגפיים האחוריות מתפתחים קרומי עור, ואזור הביב תופת. גם אצל הנקבות מתפתח קרום שחיה (על הזנב שהוא מייצרת (שאנו בלבד) והאזור האחורי של גופה תופת בעקבות נפחן של הביצים מופרót בשלב זה).

כאשר לטרייטון הפסים (זכר ונקבה כאחד) מפתח קרום שחיה באזור הזנב, הוא מוכן ומקווי המים אשר הצטברו מן גשמי היורה, וכך מתחילה השלב להיכנס אל השלוויות האקוואטילី (המיימי) בחיהם. גם בשלב זה הטרייטוניים פעילי לילדה בלבד, למעט מקרים מיוחדים כגון יום מעונן במיוחד. בשלב זה, הטרייטוניים מתחילה לאכול בתכיפות גבוהה אשר איןן, מבשלב הקיבות האכילה מסייעת להתפתחות השחלות מפותחות בשלב הקיום הקרקי.

ולאחר מכן מתחילה תהליכי החיזור: הזכר נעמד מול הנקבה וחוסם את דרכה, תוך כדי חשש זנבו לשני הצדדים. לאחר מכן מפריש מבולותות הביב חמורי ריח אשר מגרים את הנקבה. בשלב זה, הנקבה (במידה והחליטה נוגע בזנבו הכהה).ذكر מטיל על הקרקע להיענות לו) מתחילה לעקוב אחריו כשאפה לבנים הספרמטופור הוא בעצם גופו המכיל תיקי זרע. תיק זרע אשר נקרא ספרמטופור מצופים בשכבות ריר מוקשה הנדבק אל ביב הנקבה העוקבת אחריذكر. תא הזרע הודרים לביב ומגעים לתוכן צינוריות הביצים, שם הם מפרים את הביצים. מכאן מובן כי בטרייטון הפסים הוא פנימי תהליכי ההפריה.

והחיזור הקשור ישר אל טמפרטורת הסביבה:

- הטרייטוניים אינם פעילים כלל של מתחת ל-10 מעלות צלזיוס בטמפרטורה.
- כאשר הטמפרטורה עולה על מעל ל-10 מעלות צלזיוס הטרייטוניים אוכלים אך עדין לא עוסקים בתהליכי חיזור ורבייה.
- כאשר הטמפרטורה עולה אל מעל ל-13 מעלות צלזיוס, פעילות החיזור מתחילה. אם הטמפרטורה נסekaת אל מעבר ל-15 מעלות צלזיוס, תהליכי החיזור נמשך בצורה יוצאת דופן.
- כאשר הטמפרטורה עולה מעל ל-20 מעלות צלזיוס, כל הזכרים מסתלקים מן המים וחוזרים לשלב הקיום הקרקי.
- הטמפרטורה המתאימה ביותר להטלה היא 18 מעלות צלזיוס. בשל הרגשות להבדלי טמפרטורה קטנים, תהליכי החיזור והרבייה מתרחשים במועדים שונים באזוריים גאוגרפיים שונים.

הביצים והעוברים (ראשנים):

בקפלי עלייהם של לאחר ההפריה נקבע טרייטון הפסים מטילה בין חמישים למאה ביצים לאחר. (צמחי מים (הביצים נדבקות לעלי הצמחים כך שהעוברים מוגנים מפני טרופים לאחר 2-3. מספר ימים כל ביצה מתארכת, כך שניכרת בכל ביצה צורתו של ראש שבועות בוקעות הביצים, ומכל ביצה יוצאה ראשן צהבהב חסר גפים, בעל שלושה חיוניים בצדדי הראש. גודלו של הראשון בקיצה הוא מילימטרים ספורים זוגות זימים. ביוםיו הראשונים של הראשון הוא פולט חומר דביך מבולטות המצוינות בקדמת עיניו. חומר רירי ודביך זה עוזר לראש להידבק לעצמים וצמחים כדי למנוע שקיעה אל תוך הביצה (קרקעית מקווה המים או השלוויות). רק לאחר כשיתה שבועות הראשון מתחילה תחילת קדימות ורק לאחר מכן אחוריות. התפתחות הראשונים (כל גלגולם), לגדל גפים

יכולת להימשך משלולה שביעות עד לשלולה חודשיים: ראשנים גדלים בטמפרטורה של 18 מעלות צלזוס וסבירה בה קיים שפע מזון מסיים את התפתחותם תוך 3 שבועות אך מגיעים לגודל של כ-30 מילימטרים בלבד, עקב קצר התיבשות מהיר של מקווה המאלץ אותם לצאת ליבשה מוקדם יחסית. סיכוים לשרוד את הקיץ קלושים לעומת ראשנים אשר גדלים במקווי מים גדולים המאפשרים תהליכי צמיחה ממושך, ואשר מגיעים לגודל של 50 מילימטר.

טַלְמָנְדָרָה מִצְנָגָה

תיאור ומבנה גופו:

גודלו של הבוגר עד 30 ס"מ. צבעו שחור עם כתמים כתומים או צהובים. דגם הכתמים שונה בין פרטים, ומשתנה מעט מאוד במהלך חייו של פרט, כך שהדגם מהוויה מעין "טביעה אכבע" ולפיו ניתן לזהות פרטים באופן אישי. לסלמנדרה הבוגרת בלוטות רעל המופרש בעת סכונה מנקבוביות המצוויות על עורה לאורך הגוף. לא ידוע על טורפים טבאים של הבוגרים, ונראה הודאות לרעלותם. אורך חייהן של הסלמנדרות עשוי להיות ארוך מאד. במוזיאון הגרמני להיסטוריה של הטבע ע"ש אלכסנדר קניג היה סלמנדרה אף יותר מ-50 שנה.

עורן של הסלמנדרות אינו אטום למים והוא זוקק לسبיבת לחאה על-, כמו כל הדוחים מנת שלא להתיבש. לכן הסלמנדרות הבוגרות פעילות בעיקר בלילות גשומים או ערפליים, או כאשר הקרקע לחא. במהלך הזמן והיבש, הסלמנדרות מסתרות במערות, בסדקים בקרקע או בגזעי עצים רקובים על מנת לשמר על לחות הגוף, ומפחיתות את פעילותן.

הΖΩΓΗ:

הסלמנדרות, הן הראשונים והן כבוגרים, ניזונות בעיקר ממחסרי חוליות. הסלמנדרה חיים בבריכות מים מתוקים וטורפים את רוב המינים הקטנים מהם ראשוני או שטרגלים החיים באותו בריכות, כולל סרטנים קטנים ממחלקת הסרטנים היוצרים ראשוני צפרדעים וקרפדות. ראשוני הסלמנדרה מאוד אגרסיביים זה כלפי, זהלייתושים זה ולעיתים קרובות ראשונים גדולים יתרפו ראשונים קטנים יותר (טופעה זיאולוגית) עשוי להיות הכרחי עבור הישרדותם [5]. נפוצה הקロיה קניילוזם הרשניים מפנים התנегות אגרסיבית זאת כלפי ראשונים, [6] הרשניים בתנאים מסוימים אחרים רק בהתאם למידת הקרבה הגנטית בין השניים, ככלומר, התוקפנות נמוכה ביותר (ראו גם ברירת שארים) [7] בין אחיהם ובוגהה ביותר בין ראשונים שאינם קרובים גנטית. מצויים בבריכה, הם הטורפים העיקריים של ראשוני הסלמנדרה. נוכחות כאשר דגים דגים בבריכה בדרך כלל תביא לירידה משמעותית באוכלוסייה הראשונית או לפגיעה בהיעדר דגים במקווה המים, ראשוני הסלמנדרה הם טורפי-על. [8] בקצב גידולם ומשפיעים באופן משמעותי על הרכב ומגוון המינים בבריכה.

רְבִיּוּת:
רְבִיּוּת: רב, קטנים חלזונות, חשופיות, שלשולים, הבוגרים חיים על היבשה וניזונים מחרקים
ואף מפרטי סלמנדרה צעירים סרטנאים, רגליים.

רְבִיּוּת:

עונת הרבייה של הסלמנדרות בישראל היא במהלך החורף, בעיקר בתחילת החורף. ההזדווגות נערכת בדרך כלל במהלך לילות גשמיים ובסיכון לביריות מים מותקים ושלוליות חורף. נקבה סלמנדרה המוכנה להפריה נעמדת זקופה ליד זכר, ה佐ות מתחת לגופה ומטילה על זוז הצידה. הספרמטופור הוא גוף המכיל תיקי זרע הנקרא ספרמטופור הקראקעתיק זרע הנקבה הנשארת במקומה ומגניצה את לבנים מצופים בשכבת ריר מוקשה הנדבק אלبيب גופה. תא הזרע חודרים לביב ומגיעים לתוך צינוריות הביצים, שם הם מפרים את הביצים.

הנקבה עשויה להזדווג עם יותר מזכר אחד במהלך העונה ולשמור זרע לאורך זמן. הכולל עד כ-200 ביצים שהופרו על במהלך הרינו בווד מתחפה בגופה של הנקבה שגר ידי מספר אבות שונים. ההרינו נמשך כמעט כ שנה, ובמהלך גשמי החורף הראשוניים (אוקטובר-דצמבר) הנקבות מתחילות לחפש בריכות ושלוליות על- מנת להשריץ את הראשנים לתוכן. הראשנים בוקעים מהביצים בבטן הסלמנדרה בסיכון להשריצה, במהלך או מיד לאחריה.

ישיר מכיוון שהראשנים חיים במים ואם היה ביבשה, לא מתקיים טיפול חורי ביצאים. עם זאת, נקבת הסלמנדרה מציגה התנהגות רבייה מורכבת בהירות אחר ההשריצה, על- מנת להגדיל את סיכויי ההצלחה של הראשנים. בכל הרינו הנקבה מפזרת כלומר, היא אינה משريك את כל הראשנים מיד עם תחילת:[10] שלא בזמן את השגר הגשמי אלא במהלך מספר השרותות החליקות לאורך חודשי החורף הראשוניים (לעתים עד ינואר). כמו כן, היא אינה משريك את כל הראשנים בבריכת אחת אלא מפזרת אותם למרחבים, בבריכות שונות. הנקבות משירצות מספר גדול יותר של ראשנים בבריכות עמויקות מאשר בבריכות רדודות. כפי הנראה, הנקבות נוטות להעדיף בבריכות פנוiot ולהימנע מהשריצ בבריכה שבה כבר מצוים ראשנים גדולים שהושרצו קודם לכן, כדי בהיעדר בבריכות פנוiot, הנקבות יעדיפו בריכות. שצאנזיאהן לא יפל קורבן לkniblizom המכילות מקומות מסטורם רבים עבר צאנזיאהן על מנת להפחית את תמותתם. לעומת זאת, בהינתן בריכות פנוiot, הנקבות יעדיפו בבריכות ללא מקומות מסטורם, לנראה כדי שצאנזיאהן יוכל לטרוף ביתר קלות את הראשנים שיושרצו לאחר מכן על ידי נקבות אחרות.

התפתחות הראשנים ומטרומרפוזה:

כמו מרבית הדוחים, לסלמנדרה המצוייה מחוץ למים מרכיב, הכולול ושלב בוגר יבשתי, והי במים מtokim הנקרא ראשן שלב פגית. בוגוד לראשני דוחים חסרי) עם השרותם בבריכה, לראשנים ארבע גפיים חיצוניים מכל צד של הראש הבוקעים מהביצה ללא גפיים כלל), שתי מערכות זימים זנב

במים (ראה תצלום תקריב) וסנפיר זנב רחב לצורך שחיה. משקלם המומס לנשימת חמצן עם ההשרצה הוא כ-200 מ"ג, ובתחליה רוב האנרגיה שהם רוכשים ממזונם כנראה מנוצלת לאידילה. הראשניים זוקקים למשך כשלישת הودשים לפחות להפתחות בבריכה (תלוי במצב המזון), במהלךם הם מתחילהם להשקיע ארגיאה הולכת וגוברת בשינויים התפתחותיים לקראת המטמורפוזה.

הדרגתית של נשימת אויר, לצד ניוון השינויים ההתפתחותיים כוללים התפתחות ריאות הזומיים החיצוניים, חיזוק הגפיים לקראת הליכה על היבשה, שינויים במבנה ובתקוד העור, העיניים, מערכת העיכול ומערכת הדם לתפקיד על פני היבשה, ניוון סנפיר הזנב, ועוד שינויים רבים. במהלך המטמורפוזה משתנה צבע העור של הראשן לשחור מריר ונוצרות שתי רצונות צהובות לאורך צידי עמוד השדרה. לאחר מכן, עם הגדילה בשלב הצעיר, רצונות אלה מתפצלות ונפתחות לדגמ הכתמי הכהובים-כתומים שעלו גב הסלמנדרות. משקל הראשן בעת המטמורפוזה יכול לנوع בין כ-500 מ"ג (המשקל המינימלי המאפשר מטמורפוזה) לבין 2 גרם. בעת המטמורפוזה עצמה, הנמשכת בין ימים ספוריים לכשבועיים, הראשנים מפסיקים לאכול, ומשקל גופם יורך. חלק מהפרטים וויצא (Juvenile), מתיים במהלך התהליך התובעני, שבסופו הראשן הופך לצעיר מהמים לחיים יבשתיים.

מאחר שרבים מהראשנים חיים בשלוליות עונתיות, שמועד התטיבשות שלהם אינו ידוע, הראשנים מצויים במרחב התפתחותי כנגד הזמן. הדלק של מרוץ זה הוא המזון שקיים בשלולית, שהוא לעתים מגבל. הראשנים הייבים להשיג מספיק מזון כדי להגיע לגודל המינימלי המאפשר מטמורפוזה, וכן כדי להשלים את התהליכים ההתפתחותיים הכרוכים במטמורפוזה עצמה. במידה ולא יספיקו לעשות זאת לפני התביבשות הבריכה, הם יموתו. והם נאבקים זה בזה, [12] בין הראשנים על משאבי המזון לכך, קיימת תחרות בתנאים מסוימים, כגון משך קיום קצר של הבריכה. באגרסיביות, עד כדי קנייליזם ומיוט משאבי מזון, בהם כל הראשנים עלולים למות בטרם הגיעם למטמורפוזה, קנייליזם הופך להנוגות חשובה שמאפשרת למספר קטן של ראשנים לרכוש אנרגיה מספקת ולהינצל.

רבה: הראשנים מסווגים לקלות מסביבתם אחרות לראשנים גמישות התפתחותית המעידים על מצב התביבשותה של הבריכה, ולהתאים את קצב התפתחותם למצב. אותן אלה עשויים להיות שינויים בעומק הבריכה, שינויים בריכוז המומסים במים, אורך היום, ונוכחות שרידים ראשנים שהטיבשו למוות בבריכה קודם לכן.

מעט ידוע על שלב הצעיר. מוערך ששלב זה הוא של הפצה של המין, בו הפרטים נעים למרחקים ארוכים. הצעירים אינם מתרבים, ומגיעים לבגרות מינית רק בגיל 5-3 שנים. גופם של הצעירים ממשיך לגודל בתקופה זאת.

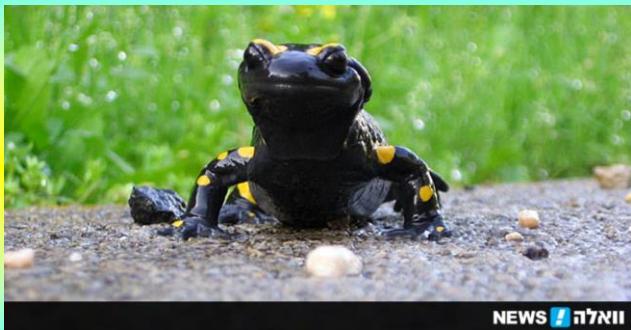
סכנות הכהדה וביעות השימור של המין בישראל:

יתכן שתמצאו לויקיפדיה והשlimו אותו פרק זה לoka בחסר. אני תרמו פירוט בדף השיחה.

מיתוסים קדומים:

בעבר האמינו שהסלמנדרות נולדות באש ושהן מביאות רעות לעולם. לפי מיתוס אירופי, הן נולדות במקום שבו דולקת אש ממש שבע שנים ברציפות. לכן נהגו למכות את האש שדלקה תמיד בכוריהם של נפחים בכל שבע שנים. המיתוס אומץ גם בתלמוד בבבלי בו נטען שהסלמנדרה חסינה לאש ושאדם שימרח עצמו בדממה (מסכת חגיגה כ"ז, ע"א) יהיה חסין לאש גם הוא.

בפועל הסלמנדרה המצוייה איננה חסינה לאש. כאמור הסלמנדרות נולdot במים, זיקוקות להחות רבה ואף נתונות לסכנות מוות בחום ובובוש של ימי הקיץ. לאחר השרות בכרמל באתרים הפוגעים. נראה נצפו סלמנדרות חרוכות למות או מכוסות בכוויות (2010) שהאמונה של ילויה מהאש נולדה מתכונתן של סלמנדרות למצוא מסתור במקומות חיים כמו גזעי עצים נרקבים או עריומות עצים להסקה. השאלה מושלכים למדורה, סלמנדרה שעשויה להמצא בהם תגלה לעין כשהיא בורתה על נפשה מהאש. ניתן לשער שצבעיהן של הסלמנדרות ומגן הkr לידה עוזרו גם הם להשתתפות האמונה.

עגולשון שחוכ-

בקבוק

מורפולוגיה:

כאה וזרוע אך קטן ממנה בהרבה. צבעו אפור, העגולשון דומה לצפרדע הנחלים לשונו עגולה ואנייה נשלפת מפיו. ומונקדת בנקודות לבנות בטנו שחורה בכתמים חומים.

היסטוריה:

שלושה פרטימ בשוליים והיינץ שטייניץ מצאו היינריך מנדלסון **1940** בשנת סמור לביצות החוללה. שני פרטימ (מתוך שלושה) שנלכדו ב, המערביים של הגולן עברו הליך שימור ונמצאים באוסף של האוניברסיטה העברית **1940-וב 1955** שבבקעת הלבנון, כי צפה בפרט בביבצת עמיק דיווה חוקר לבנוני **2000** בשנת. בירושלים לא הצליחו לאשר את **2004-וב 2005**-אולם שתי משלחות חוקרם שיצאו לאוזר ב mishlachת (IUCN) התכפיטה. מאז, שלח האיגוד הבינלאומי לשימור הטבע ומשאבי הטבע וגם חיפושים אלו, [3]להיפOSH אחר מיני צפרדעים שנעלמו מן הטבע של מומחי דו-חיים אחר הצפרדע העלו חרס.

כאשר **2011** בנובמבר **15-המין**, שהוכרזו רשמית כנכחד **ב-1996**, שב ונתגלה ב לאחר. יורם מלכה, מצא נקבת עגולשון בשמרות החוללה, פקח רשות הטבע והגנים לאחר מכון נלכדו מספר. [4]בדיקה מדעית אישר שמדובר בפרט של המין שנחשב לנכחד העגולשון שחור-הגחון נכלל **ב-2010** ברשימה. [5]פרטים נוספים ששוחררו חזרה לטבע עשרה מיני הדו-חיים הנדרירים ביותר בעולם.

סיווג:

צפרדעים מנוקדות). מחקר (Discoglossus כשייך לסוג כשהתגלה העגולשון הוא סוג והתבסס על בדיקת החלד של הצפרדע ובפרט הגולגולת ועל בדיקות 2013-שהתפרסם ב שאר המינים בו לטוניה היחיד שstrand מהסוג - גנטיות גילה כי מין זה הוא מאובן חי נחדו לפני כ-15,000 שנים עקב שינוי אקלים באירופה.

moshe klakowski

צפרדע הנחלים

Pelophylax bedriagae

לשעבר **צפרדע הנחלים** או **צפרדע הביצה** הצלפדיים שבמשפחה צפרדע בסוג **Rana** מין, (**Pelophylax bedriagae**).

ומשקלה כ-60 גרם. רגילה האחוריות גדולות בצורה אורך גופה מגיע ל-15 סנטימטר משמעותית מהקדמיות. אצבעות הרגליים ארוכות ומחוברות בקרום שהיה שחייה. צבעה נע מאפיין של צפרדע הנחלים הוא. יכול להופיע עם כתמים חומיים, לצהוב בין יירוק היotta "מחודדת", זאת מכיוון שהחרטום ארוך וצר. ברובית המקרים ישנים שני פסים בהירים מקצת הגוף ועד העיניים, אחד בכל ציוויל. לעיתים מופיעים פסים נוספים בצדדים ונפוצה מצפון, הגוף בצהוב או בירוק. צפרדע זו היא הגדולה בצלפדיי ארץ ישראל תונתת מורכבת בעיקר מחרקים. הארץ עד לגבולות הנגב.

הנקבות גדולות יותר מהזכרים. עונת הרבייה היא בקיץ, ונמשכת כמעט לכל אורכו. במהלך העונה ניתן לצפות אצל הזכרים באכבעות הפנימיות בכריות הצמדה שהורות. קרקורי הרבייה מלאוים בתנפחות המהודים הלבנים כשני כדורים. הקרקורים מושכים אותן את הנקבות אל תוך המים, או אל הגדה. באמצעות זרעותיו, לופת הזכר את הגוף הנקייה כשהוא עולה על גבها. בזמן זה, מטילה הנקבה מאות או אלפי ביצים בעוד שהזכר נוטן זרע למים. בצורה זו הביצים מופרות. הסידור של הביצים שכבר מתפרק והן מתחילה שווקעות אל הקרקעית. הביצים מתחילה לבקווע לרוב כעbor שכובעים בהתאם לתנאי הסביבה והטמפרטורה.

זהה צפרדע הנחלים. בעקבות הערכה מחדש מחדש היא **Rana ridibunda** בעבר המין **Pelophylax bedriagae** והואילו **Pelophylax bedriagae** והועברה למין **Pelophylax bedriagae**. מזוהה עם מין אחר של צפרדע **ridibundus**.

קְרַפְדָּה יְרוֹקָה:

מראה:

ברורים ובולטים על לנקבות כתמיים ירוקים: לנקבה קיימים הבדלי צבעים בין הזכר יroke. נוסף להבדלי - בהיר ולזרכ צבע אחד כמעט - אפור-ירוק או חום רך אפור הכהים בין הזכר לנקבה, קיימים גם הבדלים בגודל: הנקבה גדולה מהזכר ובעונת היא עשויה אף להיות גדולה ממנה עד פי שניים הרביה. העור בגב מכוסה גבשושיות.

ליד האכבע הראשונה יש יבלת הפירה. באכבעות הרגליים האחוריות קיים קרום שחיה. הגפיים האחוריים גדולות וחזקות יותר מהגפיים הקדמיות. ומתקדמת בהליכה או בניתורים קטנים. פיה חסר הקרפדה פחות וריזה מהצפרדע שניים, והיא בולעת את מזונה בשלמותו. לצורכי הגנה, היא משתי בלוטות מרכזיות באזור האணניים מבולטות על העור רעל מפרישה ריר.

- אור גוף: 7 ס"מ.
- משקל 25 גרם.

איוםים:

האויב העיקרי בישראל. אויביהם העיקריים של הקרפדות הירוקות הם הנחשים קרפדות צעירות עם הפרשה מעטה של רעל נאכלות גם על. הוא נחש מים משובץ וקרפדות בוגרות. הקרפדות מתגוננות מפני אוים אליהם אינם יכולים באמצעות ידי אנפויות בקר ומבלוטות הפרשת נוזל חלבני רעל שנקרא בופניין שמדיף ריח חריף מכל שטח העור פתאומית בעורף וכן באמצעות הפרשת שתן.

בחוריהם ובמלחילות. בעונת הגשימות אוגרת, בתקופות יובש מתחפרת בקרקע המשמשים אותה בתקופות היובש. מסיבה זו, בארץ, בשלפוחית השtan הקרפדה מים בהן היא נפוצה ניצלו אותן הילדיים על ידי הוצאה המים מהן.

רבייה:

רק הקרפדה הירוקה היא בעל חיים סוליטרי (מתבודד) והוא יוצרת קשרים חברתיים בעונת הרבייה.

בתקופת הרבייה, הנקבות, בעיקר במקומות חיות מדבריים, היא לרוב בחורף עונת רבייה, נמשכות למשך הזרם, אותן הם ממשיעים כאשר הם על גדת מקווה המים או בתוכו, טבולים חצי גופם מעל המים. כשהנקבה מגיעה למקום המים, הזכר מתקרב אליה, עולה על גבה ונאנח בה בבית השחי. מנהג רבייה זה נקרא חיבור כלולות. באצבאותיו מתחתווים יבלוט אחיזה סמוך לעונת הרבייה.

ומפרה את הביצים. אורך והזכר שעלייה מפריש את זרע הנקבה מטילה שרוכי ביצים השhocים עד 12 מטרים. מספר הביצים עד 7000. כעבורה 5 ימים יש בקיעה ובכמויות מזון זמין. שחורים. התפתחותם ובקיעתם תלואה בטמפרטורה של ראשנים קרפדות צעירות מתחת במחילות ומגיעות תוך שנה לאגודל כמעט סופי ולבגרות מינית.

